

foreflaaet i Udkastets §. 165, affattes saaledes, at der kun foreskrives en forholdsmaessig; ved et tilføjet Minimum begrændset, Nedsettelse af den for Voldtægt mod en uberhygtet Kvinde fastsatte Straf for det Tilfælde, at det er et berhygtet Fruentimmer, der er bleven voldtaget. — D. L. s 6—13—16 bestemmer Livsstraf for den, der voldtager en ærlig; 3: uberhygtet, Mø eller Enke, hvilken Straffebestemmelse ogsaa maa anvendes, hvor det er en ærlig gift Kone, der voldtages, og 6—13—18 foreskriver endog Livsstraf for et nært Attentat paa Voldtægt. Lagtet man maa holde for, at Straffen for den egentlige Voldtægt bør være særdeles alvorlig; har man dog formeent, at disse Lovens Bestemmelser bør forandres, ikke blot saaledes at Livsstraf bliver uanvendelig for Attentat paa Voldtægt, men overhovedet saaledes, at den almindelige Straf for Fuldbrydelsen af denne Forbrydelse kun sættes til Tugthuusarbejde, under graverende Omstændigheder paa Livstid, men ellers paa visse Aar, dog ikke under 4 Aar, med Tilsporing af, at Straffen kan nedsettes indtil 2 Aars Forbedringshuusarbejde, hvor Qvinden er berhygtet. Da der imidlertid kan tænkes de affhyeligste og meest oprørende Voldtægtstilfælde, har man ikke anseet det for tilraadeligt, ganske at udelukke Muligheden af Livsstrafs Anvendelse, hvor den voldtagne Kvinde omkommer som Følge af den imod hende forøvede Vold, enten umiddelbart paa Grund af selve Voldsgjerningens Beskaffenhed eller middelbart ifølge den hos hende fremkaldte Stræk og Rædsel eller den derved foranledigede Sygdom, — forudsat naturligtvis at Kausalforbindelsen oplyses —, hvorimod dertil ikke kan henføres det Tilfælde, at hun selv af Fortvivlelse over den hende overgaaede Skam berøver sig Livet. Det hedder derfor i § 165, at Livsstraf efter Omstændighederne kan isømmes, naar den voldtagne Kvinde omkommer derved; Paragraphen afstiller sig forsaavidt væsentlig bl. A. fra den norske Straffelovs Kap. 18 § 1, der for dette Tilfælde, og endda uden Hensyn til, om Qvinden er berhygtet eller uberhygtet, ubetinget foreskriver Livsstraf.

Efter det ovenfor Anførte foreflaaes i Udkastets § 166 en mindre Straf, nemlig Straf-

arbejde fra 1 indtil 8 Aar, med en forholdsmaessig Nedsettelse indtil 6 Maaneders Forbedringshuusarbejde, naar Qvinden er berhygtet, for den uegentlige Voldtægt eller for det Tilfælde, at Nogen, som det hedder i Paragraphen, forstaffer sig Samleie med en Kvinde ved Trubler, der uden at kunne henføres under de i § 165 ommeldte (nemlig om øieblikkelig livsfarlig Vold) dog med Frie kunde antages at medføre Fare for hendes eget eller hendes Nærmestes Liv, Helbred eller Belfærd. Med Hensyn til Betydningen af det sidstnævnte Ord skal man henvise til hvad der angaaende samme er udviklet i Bemærkningerne til Udkastets § 38 om Nødværge; her som der er Tanken den, at der skal være en saadan Fare tilstede for Vedkommendes hele timelige Eksistens, at en virkelig Nødtilstand kan siges at foreligge. Særligt er det ganske vist, at den brugte Betegnelse af et uegentligt Voldtægtstilfælde er noget vagt, saaat Meget kommer an paa Domstolens Skjøn over, hvorvidt Qvinden havde virkelig Grund til at frygte for nogen Ulykke, og om den befrygtede Ulykke var af den Beskaffenhed, at deri virkelig maa erkendes at have ligget et uimodstaaeligt eller ialtfald et saare stærkt Motiv for hende til at give efter for Voldsmandens Fordring, i hvilken Henseende henvises til, at ogsaa Begrebet „hendes Nærmeste“ er af en noget ubestemt Natur. Dette kan imidlertid ikke være anderledes, og man har, som ovenfor anthydet, netop havt denne Tilfældenes Førstjelligartethed for Die ved Straffebestemmelsens Affattelse. Dens ringeste Grad er sat saa lavt, at den end ikke vil kunne ansees for streng for saadanne Tilfælde, hvor den Fare for Belfærd, hvormed der trues, i og for sig ikke er ulovlig, men et, om end haardt og strengt, saa dog ikke uberettiget Tvangsmiddel, der kun faaer en forbryderisk Charakter derved, at det misbruges til at nøde Qvinden til at give sin Ære til Priis. For saavidt de benyttede Trubler ikke kunne henføres til de i § 166 omhandlede, t. Ex. hvor de gaae ud paa en ringere Vold eller paa et ikke uopretteligt Onde for Qvinden selv eller Nogen af hendes Slægt, kan der formeentlig ikke være Tale om Voldtægt, end ikke i uegentlig Betydning, men et saadant Tilfælde vil kun,